

Jonathan van het Reve Empathie

Links zien we het zonnedeck van een veerboot, vol met vrolijke westerse badgasten. Rechts is ook een boot te zien, ook volgepakt met mensen, maar deze boot is veel kleiner en de opvarenden zien er een stuk minder vrolijk uit. Minder westers ook. Het zijn vluchtelingen. Boven in beeld staan drie woorden: 'Zoek de verschillen'.

Schrijvend hè?

Op sociale media is het al enige tijd in de mode om zulke beelden met elkaar te delen. Gruwelijke plaatjes, soms met tekst, die laten zien hoe erg het is om in oorlogsgebied te leven of om te verdrinken in de Middellandse Zee. En dan het liefst in contrast met ons eigen, veilige leventje in Nederland. Kijk toch eens wat een ellende daarginds – en wij maar baden in weelde. Geen speld tussen te krijgen. Maar wat willen de verspreiders er eigenlijk mee zeggen? En vooral ook: tegen wie?

Persoonlijk ken ik niemand die het prima vindt dat kinderen verdrinken in de Middellandse Zee. En volgens mij weten alle Facebook-gebruikers inmiddels wel dat het oorlog is in Syrië, en dat het hier veel fijner is. Oké, soms denk je even aan iets anders. Zo'n plaatje doet je dan weer gruwen, even rillen van boze machteloosheid. Maar die gevoelens, wat schieten die bootvluchtelingen daarmee op?

Toch lijkt er een activistische, belerende intentie te zitten achter het rondsturen van zulke beelden, alsof het vermoeden bestaat dat veel mensen de kantjes eraf lopen, qua medelijden – in tegenstelling tot de afzender zelf uiteraard. Het inmiddels iconische beeld van de verdronken peuter met het rode hemdje wekt bij velen de behoefte op om publiekelijk te melden hoe zeer het ze aangrijpt, alsof men tegen elkaar opbiedt in empathie.

'Hier. Dit. Zó erg dit.'

'Ik moest huilen.'

'Ik kón niet eens huilen, weet je dat?'

Alsof het vermoeden bestaat dat veel mensen de kantjes eraf lopen, qua medelijden

In zijn column van donderdag noemde Bert Wagendorp die foto 'de waarheid'. Elk woord over deze crisis is een cliché geworden, de politiek is machteloos aan het steggelen, maar deze foto, deze waarheid, zou wel eens een doorbraak kunnen zijn. Wagendorp hoopt dat 'zelfs Wilders' bij het zien van dit jongetje misschien iets van empathie voelt. Want dat ontbeert Wilders blijkbaar, empathie.

Stel dat het klopt. Dat er inderdaad allemaal mensen zijn die lachen om dode vluchtelingen, maar die door zo'n foto, omdat hij iconisch is of zo, opeens iets beginnen te voelen. Wat dan? Dan is er dus meer empathie. In het beste geval kan dat leiden tot betere asielzoekerscentra, een soepeler toegangsbeleid, extra reddingsboten, et cetera. Heel mooi op zichzelf, maar de reden om de oversteek te wagen, namelijk dat het hier veel fijner is dan daar, die neem je er niet mee weg. Integendeel zelfs. Om dat te bereiken zouden we zo ongenadig hard moeten zijn, dat het zinloos wordt om in zo'n bootje te stappen. Dat zou het volgende jongetje eventueel kunnen redden. Heel misschien. Maar dat doen we niet. Dat kunnen we niet: onze empathie zit in de weg.

Jonathan van het Reve
op Twitter: @JvhReve

TWEE JAAR

BIJ EEN REORGANISATIE VLIEGT ERVAREN

DOLEN IN

JOURNALIST SJORS VAN BEEK ERUIT.

DE DIGITALE

OP NAAR HET UWV. VAN BINNENUIT BESCHRIJFT

UWV-JUNGLE

HIJ HOE DE UITKERINGSINSTANTIE WERKT.

Foto's Mike Roelofs

Verwachtingsvol open ik het bericht. Een paar maanden ben ik nu werkloos en ik gruw ervan. Je hoort wel eens: 'Ook wel fijn toch, die WW? Niet meer elke dag naar kantoor. Probeer er ook van te genieten.' Voor mij is het niet weggelegd. De onzekerheid vreet aan me, ik wil maar een ding: snel weer aan het werk. Zou het?, denk ik als ik het bericht van het UWV krijg. '100% passende vacatures' belooft de uitkeringsinstantie. Echt? Voor mij, een oudere journalist?

De tranen springen me in de ogen als ik het bericht lees. Het betreft een tijdelijke baan. Voor zes maanden. Maar dat is het probleem niet. De baan is in Groningen, 180 kilometer verderop. Onhan-

dig, maar goed. Er knapt pas echt iets als ik lees wat voor type ze zoeken: een 'junior journalist'. Met maximaal drie jaar werkervaring.

Ik ervaar het als een klap in mijn gezicht. Academicus. Bijna 25 jaar gewerkt in de journalistiek. Nooit één dag ziek gemeld. Op straat beland bij een reorganisatie. En dan bedenkt de UWV-bureaucratie dat dit een '100% passende vacature' is.

Het is niet de eerste pijnlijke of moeizame ervaring die ik met het UWV heb. En vele zullen er volgen. Maar op dat moment, medio 2013, dringt het tot me door: het logge, onpersoonlijke, technocratische Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen gaat me niet helpen. Ik zal het op eigen kracht moeten rooien – op een arbeidsmarkt die 50-plussers als nutteloze hoogbejaarden af-

schrijft. En ik neem me voor mijn persoonlijke ervaringen als WW'er een keer op schrift te stellen. De uitkeringsmachine van binnenuit beschreven. Het is mijn persoonlijke verhaal, niets meer en minder, al vertellen veel mede-WW'ers me dat ze zich erin herkennen.

MIJN WERKGEVER, HET BLAD

Binnenlands Bestuur, zet in november 2011, de helft van de redactie op straat en ik raak verzeild in onderhandelingen over de afvloeiingsregeling. Als 48-jarige besef ik maar al te goed dat een nieuwe, vaste baan in de journalistiek waarschijnlijk een illusie is. Dat wordt vermoedelijk dus freelancen en ik moet me gaan verdiepen in de regelgeving. Mag je, met een WW-uit-